

**Ministerstvo vnitra
poštovní přihrádka 21/KM
170 34 P r a h a 7**

Č.j.: MV-58190-3/KM-2011

Praha 31. května 2011
Počet listů: 12

R O Z H O D N U T Í

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný odvolací orgán podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů

rozhodlo

ve věci odvolání podaného Tomášem Pecinou, bytem Praha 2, Slezská 56 ze dne 25. 4. 2011 proti rozhodnutí povinného subjektu - Policie ČR Policejního prezidia ČR, kanceláře policejního prezidenta, vydanému 20. 4. 2011 pod č.j. PPR-7830-2/ČJ-2011-99KI, kterým byla částečně odmítnuta žádost odvolatele o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), z 11. 4. 2011

takto:

Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se napadené rozhodnutí zrušuje a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.

Odůvodnění

Dne 13. 5. 2011 obdrželo Ministerstvo vnitra odvolání Tomáše Peciny, bytem Slezská 56, Praha 2 ze dne 25. 4. 2011 proti rozhodnutí povinného subjektu - Policie ČR Policejního prezidia ČR, kanceláře policejního prezidenta (dále jen „povinný subjekt“) o částečném odmítnutí žádosti odvolatele o informace, a to ve smyslu § 15 a § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Odvolatel podal k povinnému subjektu žádost o poskytnutí informace ze dne 11. 4. 2011, ve které požádal „o zaslání textu všech interních předpisů vydaných k aplikaci ustanovení § 65 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, zejména těch vážících se k otázce, jak mají příslušníci Policie ČR využívat své diskreční pravomoci založené ustanovením § 65 odst. 1 písm. a) a odst. 5 tohoto zákona a na základě čeho mají při tomto rozhodování postupovat.“

Povinný subjekt žádost vyřídil přípisem ze dne 14. 4. 2011 pod č.j. PPR-7830-1/ČJ-2011-99KI, v němž odvolateli sdělil, že danou oblast upravuje několik interních předpisů; ty které lze poskytnout, veřejnosti byly odvolateli zaslány a ohledně dalších mu bylo sděleno, že by došlo jejich zveřejněním k ohrožení plnění základních úkolů Policie ČR a že obsahují citlivé informace taktického a obdobného služebního charakteru. Povinný subjekt, mimo shora uvedeného sdělení ze dne 14. 4. 2011, žádosti částečně vyhověl a zaslal odvolateli závazný pokyn policejního prezidenta č. 215/2008, kterým se stanoví některé bližší podmínky a postupy pro zpracování osobních údajů (o ochraně osobních údajů). V mezidobí správního řízení povinný subjekt ještě dne 10. 5. 2011 (tj. po podání odvolání do rozhodnutí o částečném rozhodnutí žádosti o informace z 20. 4. 2011) poskytl odvolateli i závazný pokyn policejního prezidenta č. 30/2009, o plnění úkolů v trestním řízení, ve znění pozdějších předpisů (nahrazující závazný pokyn policejního prezidenta č. 130/2001, který v odvolání odvolatel požadoval).

Odvolatel podal dne 14. 4. 2011 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., neboť žádosti o informace bylo vyhověno pouze zčásti a nebylo

vydáno rozhodnutí o jejím částečném odmítnutí. Odvolatel ve stížnosti poukázal na to, že podle § 14 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti. To se v daném případě nestalo, přičemž uváděný důvod odepření informací není v souladu se zákonem, protože jej nelze podřadit žádnému z důvodů vypočtených v § 11 zákona č. 106/1999 Sb. Dále ve stížnosti uvedl, že mu není jasné, jak by zveřejnění požadovaných informací mohlo ohrozit plnění základních úkolů Policie ČR, když způsob nakládání s citlivými osobními údaji tohoto druhu musí být v souladu s konstantními závěry judikatury Evropského soudu pro lidská práva, zcela transparentní. Odvolatel ve stížnosti požádal v případě, že věc nebude vyřešena cestou autoremedury dle § 16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., aby odvolací orgán povinnému subjektu přikázal ve lhůtě 15 dnů žádost o informace vyřídit.

Povinný subjekt na základě shora uvedené stížnosti vydal dne 20. 4. 2011 rozhodnutí, kterým částečně odmítl podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., poskytnutí požadovaných informací, protože se jedná o interní akty řízení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a.) zákona č. 106/1999 Sb. Závazný pokyn policejního prezidenta č. 100/2001, ke kriminalistickotechnické činnosti Policie České republiky, č. 30/2005, kterým se upravuje provozování informačních systémů AFIS 2000, C-AFIS a některé podmínky provozování daktyloskopických sbírek a rozkaz policejního prezidenta č. 67/2009, o identifikačních úkonech a provozování zkušebního provozu informačního systému FODAGEN, jsou výlučně interní akty řízení povinného subjektu, upravují způsob provádění činnosti a úkonů výlučně ve vztahu k subjektům uvnitř Policie ČR; jedná se o organizační a metodické akty, které nijak neurčují či neovlivňují činnost dalších subjektů. Zveřejnění nebo poskytnutí znění by mohlo způsobit maření nebo narušování metod a zásad činnosti policie zejména při práci na místě činu, dále při předcházení trestné činnosti a identifikaci pachatelů trestných činů a mohlo by dojít k ohrožení plnění úkolů Policie ČR na tomto úseku. Povinný subjekt uvedl, že podle § 11 odst. 1 písm. a.) zákona č. 106/1999 Sb. může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k interním pokynům

povinného subjektu a po zvážení výše uvedených okolností Policie ČR požadované interní akty řízení nemůže odvolateli poskytnout.

Proti tomuto rozhodnutí podal odvolatel včas odvolání z 25. 4. 2011, v němž namítá, že podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k interním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Jedná se podle odvolatele o diskreční pravomoc povinného subjektu, je třeba při aplikaci tohoto ustanovení v každém jednotlivém případě zkoumat, zda omezení přístupu k informacím může obstát ve světle toho, že právo na informace je právem základním (čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), zejména zda omezení není projevem svévole povinného subjektu a zda na tom, aby požadované informace byly žadateli odepřeny, existuje aprobevratelný a legitimní zájem; odvolatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008 pod č.j. 4 As 20/2007-64.

Dále odkazuje odvolatel v souvislosti s § 65 odst. 1 písm. a) a odst. 5 zákona o Policii ČR na výklad Evropského soudu pro lidská práva s tím, že tento druh zpracování osobních údajů představuje značně intenzivní zásah do soukromí dotčených osob a nelze tak interní předpisy upravující aplikaci správního uvážení v těchto situacích pokládat za předpisy bez vnější působnosti, které by bylo možno žadatelům zákona č. 106/1999 Sb., odepřít. Naopak se jedná o pokyny s bezprostředním a relevantním dopadem do právní sféry fyzických osob a jako takové je nelze odpírat s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Podle odvolatele je „jako spekulativní a v realitě nezakotvené“ třeba odmítnout úvahy povinného subjektu, že poskytnutí požadovaných předpisů by mohlo způsobit maření nebo narušování metod činnosti policie. Také je pouhou spekulací, že budou-li s aspekty vztahujícími se k naplňování Národní databáze DNA vzhledem k osobním údajům, jež jsou v ní evidovány, obeznámeni pachatelé trestné činnosti, umožní jim to vyhnout se dopadení; tyto údaje jsou oprávněným předmětem veřejného zájmu. Odvolatel v námitkách v odvolání dovozuje, že s ohledem na korupční jednání v České republice existuje riziko, že údaje z Národní databáze DNA budou poskytnuty těm, kteří je k trestné činnosti využijí.

Ve svých námitkách odvolatel také uvádí, že povinný subjekt uvedl neúplný seznam interních předpisů, neboť v něm chybí metodické doporučení k úkonům trestního řízení podle § 114 a § 158 odst. 3 trestního řádu, identifikačním úkonům k prokázání totožnosti a služebním úkonům k získání osobních údajů umožňujících budoucí identifikaci podle příslušných ustanovení zákona o Policii ČR, dále metodické stanovisko odboru bezpečnostní politiky MV k využívání oprávnění identifikačních úkonů, které vyplývají ze zákona č. 321/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, závazný pokyn policejního prezidenta č. 88/2002, k naplňování, provozování a využívání Národní databáze DNA, rozkaz policejního prezidenta č. 52/2004, kterým se omezuje přijímání dožádání o genetických zkoumání znaleckými pracovišti Policie ČR, závazný pokyn policejního prezidenta č. 130/2001, kterým se upravuje postup Policie ČR při plnění úkolů v trestním řízení.

Odvolatel navrhuje, aby nadřízený orgán napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc povinnému subjektu k novému projednání.

Odvolací orgán se důkladně zabýval námitkami odvolatele i celým spisovým materiálem. Posouzením dospěl k závěru, že shora uvedené odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu je nedostatečné. Nelze z něj dovodit, že by se výsledky rozkazu a závazného pokynu policejního prezidenta navenek ve vztahu k třetím osobám neprojevíly a označené interní pokyny tak směřují výlučně dovnitř povinného subjektu. Uvedené správní uvážení, které je rozhodné pro posouzení věci je velmi obecné a strohé. Nevystihuje důvody, proč uvedené interní normativní akty nelze žadateli vydat. Navíc se povinný subjekt v rozhodnutí nevypořádal s dalšími interními akty řízení, které se týkají oblasti požadovaných informací a byly zjištěny až po podání odvolání odvolatelem. K tomuto povinný subjekt až ve svém postoupení odvolání odvolacímu orgánu upřesňuje závazné pokyny policejního prezidenta a další normativní akty Policie ČR. Závěrem se v tomto přípisu ještě odkazuje na ustanovení § 11 odst. 6) z.č. 106/1999 Sb., s tím, že vydáním požadovaných informací by jistě byla ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení, které musí předcházet trestné činnosti, tuto vyhledávat, odhalovat a trestné činy stíhat.

Dle obsahu žádosti o informace podané odvolatelem se jedná o interní předpisy vydané k ustanovení § 65 zákona o Policii ČR:

- závazný pokyn policejního prezidenta č. 100/2001, ke kriminalistickotechnické činnosti Policie ČR, ve znění závazného pokynu policejního prezidenta č. 84/2004 a č.20/2007
- závazný pokyn policejního prezidenta č. 88/2002 k naplňování, provozování a využívání Národní databáze DNA
- závazný pokyn policejního prezidenta č. 30/2005, kterým se upravuje provozování informačních systémů AFIS 2000. C-AFIS a některé podmínky provozování daktyloskopických sbírek
- závazný pokyn policejního prezidenta č. 30/2009, o plnění úkolů v trestním řízení (nahradil závazný pokyn policejního prezidenta č. 130/2001), ve znění závazného pokynu policejního prezidenta č. 130/2010 a č. 150/2009
- rozkaz policejního prezidenta č. 52/2004, kterým se omezuje přijímání dožádání o genetická zkoumání znaleckými pracovišti Policie ČR
- rozkaz policejního prezidenta č. 67/209, o identifikačních úkonech a provozování zkušebního provozu informačního systému FODAGEN, ve znění rozkazu policejního prezidenta č.171/2009, č. 164/2010 a č.170/2010.

Interními předpisy, a to závaznými pokyny policejního prezidenta č. 100/2001, ke kriminalistickotechnické činnosti Policie České republiky, č. 30/2005, kterým se upravuje provozování informačních systémů AFIS 2000, C-AFIS a některé podmínky provozování daktyloskopických sbírek a rozkazem policejního prezidenta č. 67/2009, o identifikačních úkonech a provozování zkušebního provozu informačního systému FODAGEN, se povinný subjekt ve svém rozhodnutí o částečném odmítnutí z 20. 4. 2011 zabýval a vyslovil, že se jsou to výlučně interní akty řízení povinného subjektu, upravují způsob provádění činnosti a úkonů výlučně ve vztahu k subjektům uvnitř Policie ČR. Závazný pokyn policejního prezidenta č. 30/2009, o plnění úkolů v trestním řízení, ve znění pozdějších předpisů (nahrazující závazný pokyn policejního prezidenta č. 130/2001, který v odvolání odvolatel požadoval), odvolateli, jak uvádí odvolací orgán shora, povinný subjekt poskytl.

Ostatní interní pokyny, a to závazný pokyn policejního prezidenta č. 88/2002 k naplňování, provozování a využívání Národní databáze DNA a rozkaz policejního prezidenta č. 52/2004, kterým se omezuje přijímání dožádání o genetická zkoumání znaleckými pracovišti Policie ČR, nebyly předmětem zkoumání v rámci vyřizování žádosti odvolatele o informace ze dne 11. 4. 2011 a nebyly tak posouzeny a ani o nich nebylo rozhodnuto.

Ve vztahu k § 114 a § 158 odst. 3 trestního řádu je námitka neúplnosti „seznamu IAŘ“ nedůvodná, neboť odvolatel svůj dotaz omezil pouze na § 65 zákona č. 273/2008 Sb. Odvolatel toto v žádosti o informace nepožadoval a proto povinný subjekt tyto informace nezjišťoval a nezabýval se touto oblastí. Odvolatel tyto skutečnosti uvedl teprve v podaném odvolání. Stejně tak je bezpředmětný odkaz odvolatele na zákon č. 321/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), a zákon č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, protože první část tohoto zákona se týká výše zmíněného § 114 trestního řádu a část druhá byla zrušena zákonem č. 274/2008 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o Policii ČR.

K námitce odvolatele, že s ohledem na korupční jednání v České republice existuje riziko, že údaje z Národní databáze DNA budou poskytnuty těm, kteří je k trestné činnosti využijí, odvolací orgán naopak uvádí, že právě tak se jedná o pouhou spekulaci ze strany odvolatele, což napadá on u povinného subjektu a dovozuje to pouze z vágně zobecněného údajného tvrzení o korupčním jednání v České republice a tím že se budou nějakým způsobem poskytovat údaje z Národní databáze DNA snad pachatelům trestné činnosti; odvolací orgán proto k tomu může pouze konstatovat, že jde o odvolatelově nepodložené domněnky a neopodstatněné úvahy. Obavu ze zneužití osobních údajů obsažených v Národní databázi DNA, pokud nebude údajně s předmětnými osobními údaji nakládáno transparentně, považuje odvolací orgán za neopodstatněnou. Nad rámec tohoto řízení odvolací orgán uvádí, že Policie ČR má zcela jasně nastavené nezávislé kontrolní systémy a technické mechanismy zabraňující zneužití osobních údajů. Kontrola v této oblasti přísluší Úřadu pro ochranu osobních údajů, který byl i zřízen za účelem dozoru nad

dodržováním práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů. Navíc Národní databáze DNA byla v nedávné době podrobena rozsáhlé kontrole ze strany uvedeného řadu, který žádné netransparentní ani neoprávněné nakládání s osobními údaji neshledal.

Obecně odvolací orgán k dané problematice uvádí, že pojem „vnitřní pokyn“ se u každého povinného subjektu označuje jiným výrazem, u Policie ČR se jedná o interní akty řízení, kterými se v souladu s legislativními pravidly (viz závazný pokyn policejního prezidenta č. 222/2008) rozumí závazný pokyn policejního prezidenta, rozkaz policejního prezidenta, pokyn vedoucího pracovníka a rozkaz vedoucího pracovníka. Do této kategorie tak nespádají metodická doporučení či stanoviska, neboť nejsou závazná a mají pouze doporučující charakter a jejich dodržování není nadřízenými útvary či nadřízenými pracovníky vynucováno. Zpravidla obsahují pouze právní názor nebo analýzu určitého problému a jedná se o akty metodického usměrňování, nikoliv řízení.

Odvolací orgán je tohoto názoru, že u pojmu interní předpisy použitého v § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., je nutné rozlišovat, zda takovéto pokyny na základě právních předpisů upravují postupy a činnosti povinného subjektu dotýkající se práv a právem chráněných zájmů či povinností třetích osob, tedy které určitým způsobem upravují jednání s veřejností a nepřímo tak ovlivňují uplatňování práv a povinností fyzických a právnických osob či tento aspekt zcela postrádají. Vnitřní pokyny nelze jednoznačně, bez dalšího, vyloučit z poskytování informací, ale je nutné zvážit jejich obsah ve shora uvedeném smyslu a ve vztahu k němu také posoudit, zda je možné poskytnutí informace o nich omezit podle citovaného ustanovení. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. dává možnost povinnému subjektu uvážit, jestli poskytne požadované písemnosti či nikoli.

Je nutné posoudit, zda tyto požadované normy mohou ovlivnit subjekty stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti. Týkají-li se interní pokyny výkonu veřejné správy, tedy činnosti povinného subjektu, jakožto orgánu veřejné moci navenek, ve vztahu k veřejnosti a upravují-li aplikační postupy stran

jednotlivých ustanovení určitého zákona, nelze je považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně dotýkají.

Dále povinný subjekt musí řádně zdůvodnit své správní uvážení, a to u každého normativního aktu, který bude popisovat. Musí být zřejmé proč, k omezení práva přístupu k informacím přistoupil a zda k tomu měl dostatečné legitimní důvody, které vedly v konkrétních souvislostech k oprávněnému omezení práva na informace.

Při posuzování, zda interní předpisy poskytnout či nikoli je nutné uplatnit i § 12 zákona č. 106/1999 Sb., který upravuje podmínky omezení poskytnutí informace, s čímž se povinný subjekt ve svém rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace nevypořádal.

Odvolací orgán též při posuzování písemností, jež jsou obsahem žádosti o informace, neshledal, že by byly označeny příslušným stupněm utajení ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, na který jako jediný odkazuje ustanovení § 7 zákona č. 106/1999 Sb. Dle tohoto ustanovení povinný subjekt požadovanou informaci neposkytne, pokud je v souladu s právními předpisy (viz. citovaný zákon) označena za utajenou, k níž žadatel nemá oprávněný přístup.

Povinný subjekt především v novém vyřízení žádosti o informace, ať již ji vyhová či odmítne rozhodnutím úplně nebo zčásti, musí ve shora uvedeném smyslu podrobně popsat obsah jednotlivých aktů tak, aby bylo zřejmé, co konkrétně upravují (a nikoli uvést, že se jedná „o organizační a metodický předpis“, když, jak je uvedeno shora, metodický předpis není interním aktem řízení) a podrobně odůvodnit jejich případné neposkytnutí a musí se vypořádat s interními akty řízení, u nichž zjistil teprve po podání odvolání, že jsou rovněž předmětem žádosti o informace .

Odvolací orgán s ohledem na shora uvedené skutečnosti vztahující se k předmětu žádosti o informace odvolatele ze dne 11. 4. 2011 má za to, že u některých shora uvedených interních aktů řízení se jedná o výlučně interní pokyny nijak nezavazující vnější subjekty ani nezasahující do práv jednotlivých fyzických osob. Předmětné interní pokyny vycházejí přímo ze zákonných ustanovení příslušných právních předpisů a pouze upřesňují postup složek povinného subjektu, jakým dané ustanovení zákona naplnit. Právě i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 AS 20/2007-6 na které sám odvolatel poukazuje, vyplývá, že „vnitřní předpis ve veřejné správě představuje souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti a nadřízenosti k vydavateli aktu.

Vydávání instrukcí (interních pokynů, směrnic apod.) nadřízeným orgánem je tak pouhou realizací oprávnění řídit činnost podřízených a jejich plnění je zachováním právní povinnosti řídit se ve služební činnosti příkazy nadřízených. Tato oprávnění a povinnosti vyplývají z právní normy, jež stanoví vztah nadřízenosti a podřízenosti; interní instrukce proto jen konkretizují úkoly a povinnosti podřízených složek a pracovníků.

Není vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů vyplývajících z působnosti úřadu jako provedení předpisů úřadů vyššího; mohou v nich být zakotveny interní toky informací a konkrétní instrukce. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jsou jimi vázáni (akty řízení).“

Předmětné interní akty řízení dle právního názoru odvolacího orgánu uvedené podmínky naplňují, zavazují pouze subjekty v rámci organizační struktury Policie ČR. Tyto interní pokyny se netýkají výkonu veřejné správy navenek a nemohou ovlivnit jiné subjekty, než ty, které jim z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají.

Odvolací orgán za to, že poskytnutí uvedených interních aktů řízení při vyřízení žádosti o informace odvolatele by mohlo způsobit maření nebo

narušování metod a zásad činnosti Policie ČR při práci na místě činu, při předcházení trestné činnosti a při identifikaci pachatelů trestných činů, viz § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého se neposkytne informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení při „..... předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy.....“

Při odmítnutí či částečném odmítnutí poskytnutí informace neodporuje právním předpisům ani aplikace vícero ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. (§ 11), není to na přítěž případného odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu. Takovéto rozhodnutí však musí obsahovat důvody, pro které po právu nebyly požadované informace poskytnuty a existence těchto zákonných důvodů musí být podložena skutečnostmi a úvahami pojatými do odůvodnění rozhodnutí.

Odvolací orgán s ohledem na shora uvedené skutečnosti považuje rozhodnutí prvostupňového orgánu za nedostatečně odůvodněné a proto rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Ing. Jan Souček
ředitel kanceláře ministra vnitra

ROZDĚLOVNÍK:

**Vážený pan
Tomáš Pecina
Slezská 56
120 00 Praha 2
datová schránka: whehjsc**

**Policie ČR
Policejní prezidium ČR
Kancelář policejního prezidenta
K č.j. PPR-7830-9/ČJ-2011-99KI**